

نگاه آتمین

نگاه آتمین بردار از چشم گهر بارم
 که من خود بعله ای سوزان در این قلب حزین دارم
 ز پیشورد یده ام بگذر بحال خویش بگذارم
 که دیگر تابغم خوردن ندارد خاطر زارم
 من امشب بی خود از خویشم
 مکن آزار از این بیشم

دل دیوانه را دادم به دلدار بظن بازی
 سیه شد روزگار من ز چشم مستغما زی

x محبوبم

به دامت مرغ محبوبم نه گلزاری نه پر وازی
 بسوزم خر من هستی بر آرم گر من آ وازی
 چو دیدی غرق آما لم
 چرا بستنی پر و بالم

درون سینه ی محزون دل از مهر رخت خون شد
 ترا تا خوبتر بیند بشکل اشک گلگون شد
 بیا مد بر سر مؤگان در خشان گشت و وارون شد
 ببین این عاشق صادق به دوران غمت چون شد
 تو کز دام غم آزادی
 کجا از ما کنی یا دی

مخواه از من شکیبائی که ما اقدر فته از دستم
 پریشان حال و مد هوشم ز جام در دو غم مستم
 ز خویش آری بر یدم دل چو با بیگانه پیوستم
 گر فتم تا غم جانان در شادی بخود بستم
 بکار خویش حیرانم

ز خود کرده یکدیما نم
 بر یزد اشکم از مؤگان که با هجران هماغوشم
 میان جمع می سوزم بسان شمع و خاموشم
 تو از آن تر گس زبیا نمودی مست و مد هوشم
 ز دی آتشم چو بر جانم چرا کردی فراموشم؟
 به مهرش زاله خر سندم
 به وصلش آرزومندم